

Páter Gabriel

Príbeh ktorý nás učiní odolnými proti každému zlu

(Narodenie Pána)

„Pred dávnymi časmi ľudia hovorievali, že ak si človek pamätá príbehy, ktoré sa odovzdávajú z generácie na generáciu, dajú mu tieto príbehy silu. Stačí i malá časť týchto rozprávání, aby ste vy i vaše deti zostali silní a dokázali čeliť všetkému, čo vás čaká v budúcnosti.“

Tento výrok pochádza od juhozápadných indiánov z kmeňa Navaho.

My kresťania si takýto príbeh pripomínáme na Vianoce.

Príbeh o narodení Ježiša Krista a jeho živote sa odovzdáva z generácie na generáciu už viac ako 2000 rokov. Tento príbeh poznajú nielen kresťania... No predsa len najlepšie mu rozumejú práve oni. Príbeh o Ježišovi Kristovi dá silu každému, a predovšetkým tomu, kto si ho s vierou neustále opakuje a pripomína. My to robíme rok čo rok zvláštnou liturgickou slávnosťou, akou je i tá dnešná. Indián povedal, že stačí i malá časť, určitý výsek z celého príbehu, „aby ste vy i vaše deti zostali silní a dokázali čeliť všetkému, čo vás čaká v budúcnosti“.

Nuž pozrieme sa na „výsek“ z celého Ježišovho príbehu, ktorým je Ježišovo narodenie. Ježiš, Boží Syn, sa narodil ako človek; so všetkým, čo k ľudskému údelu patrí. A hoci mu podľa pôvodu patrí božský majestáť, rodí sa ako syn obyčajných ľudí. Miestom narodenia nie je kráľovský palác, ale jaskyňa či útulok pre dobytok. Ľudia nežičia jeho príchodu na svet, veď vieme, že Svätú rodinu nechcel nikto prijať pod svoju strechu, ba ani v hostinci sa pre nich nenašlo miesto. Už od kolísky Ježiša ohrozuje krutý kráľ, ktorý sa obáva konkurencie, ktorou by mohlo byť preňho toto Dieťa. Jedným slovom príbeh o narodení Božieho Syna je veľmi podobný nášmu príbehu, nášmu príchodu na svet.

No nevyčerpali by sme celú skutočnosť, keby sme nepovedali, že s jeho narodením je spojená aj skutočnosť, ktorá sa odohrala „za oponou“ viditeľnej skutočnosti; nazveme ju „mystickou“ skutočnosťou. Hovorí o nej evanjelia. Pri Ježišovom narodení sú prítomní anjeli, ktorí plní radosti spievajú a plesajú nad narodením Božského Dieťaťa. Títo anjeli poučujú pastierov o tom, že toto Dieťa nie je obyčajným dieťaťom, ale že je Spasiteľom sveta. A naostatok ešte spomeniem „hviezdu“, ktorá trom kráľom ukázala cestu k miestu narodenia.

Príbeh o Ježišovom narodení, aj takýto krátky, ako sme si ho zhrnuli do týchto pár slov, má v sebe uzdravujúcu a obrannú silu pre nás, pre náš život.

Všetci sa od malička akosi vnímame. Toto sebaužívanie má veľký význam pre náš život. Podľa toho ako seba vidíme, podľa toho sa aj rozvíjame alebo zakrpatievame.

Kedy sa rozvíjame? Vtedy, keď sa napriek všetkej neprajnosti okolia a života vnímame ako chcené a milované Božie deti, ktoré tu na tejto zemi majú určité poslanie. Rozvíjame sa vtedy, keď vieme, že niekto sa raduje z nášho života. V Ježišovom príbehu vidíme, že nad jeho narodením plesá celé nebo. No nielen nad jeho narodením plesá celé nebo; ale aj nad naším narodením zaplesalo nebo – Boh chcel každého z nás a chce, aby sme neustále čerpali radosť z jeho večnej blaženosti.

Aké deštruktívne následky pre zdravý rozvoj človeka má tá skutočnosť, keď sa človek vníma ako „nechcené dieťa“! Niektorí, aj z nás tu prítomných, sú možno zranení práve touto skúsenosťou. Avšak práve tu by mohol príbeh o Ježišovom narodení pôsobiť uzdravujúco. Boh chcel a neustále chce každého! To svetu povedal v Ježišovom narodení. Veď Ježiš je nový Adam, On je tiež tajomné mystické telo – t.j. skrze moc Ducha Svätého sme s ním všetci „jedno“, jeden človek.

U spomenutých indiánov hovorili o tom, kto robil zle, takto: „On sa lepšie choval nedokáže. Chudák, nemal starého otca, ktorý by mu rozprával príbehy.“ (*Mýty a legendy Indiánov Severnej Ameriky*, str. 27).

Dnešní ľudia majú radi príbehy, avšak príbehy, ktoré čítajú alebo o ktorých počúvajú sú príbehmi bez „mystickej skutočnosti“. Takýmto sa pre nich stal aj ten najdôležitejší príbeh, aký bol človek schopný vysloviť, príbeh o Ježišovom narodení. Všetci si len uvedomme, čo sa stalo z Vianoc?! Ježiško, ktorý nosí na Vianoce darčeky a štedrá večera. Celé Vianoce, ba už čas im predchádzajúci, nie je potom o ničom inom len o tom: „Akého Ježiška kúpiť?“, „Akú štedrú večeru navariť?“, „Akú rozprávku či iný program si v televízii pozrieť?“ a pod. Toto je však obrovská deformácia vianočného príbehu. Takýto „príbeh“ je len jeden odporný gýč, ktorým mnohí – nie celkom bez zmyslu – opovrhujú. Takýto „príbeh“, vianočný príbeh okradnutý o to podstatné, o mystérium viery, je nanič, je bez svojej uzdravujúcej sily. Dnes budú musieť povstať noví starí otcovia, staré mamy, rodičia, ktorí budú schopní nanovo vyrozprávať vianočný príbeh o Ježišovom narodení v celej pravde: v historickej i mystickej (tak ako sme si to vyššie načrtli). Jedine ucelený príbeh Ježišovho narodenia i celého jeho života, bude pre túto generáciu skutočným liekom na jej zranenia; bude skutočnou silou, prostredníctvom ktorej bude môcť čeliť všetkému, čo na ňu v budúcnosti čaká.

*Odtiaľ, kde slnko vychádza,
k najvzdialenejším končínám
nech zaznie pieseň Kristovi,
ktorý sa z Panny zrodil nám.*

*Pôvodca sveta blažený
v krehké sa telo oblieka,
aby zachránil stvorenie
a v tele spasil človeka.*

*Zamknuté lono Rodičky
preniká svetlo milosti
a Panna nosí pod srdcom
tajomstvá, plná radosti.*

*Panenské telo Márie
mení sa náhle v Boží chrám;
a slovom počne Ježiša
tá, ktorá muža nepozná.*

*Z Panny - Matky sa zrodil Pán,
ktorého anjel zvestoval,
a v lone matky skrytý Ján
radosťou nad ním zaplesal.*

*On nepohrdol jasľami,
pokorne leží na sene;
o trošku mlieka prosí ten,
čo živi všetko stvorenie.*

*Zástupy v nebi plesajú,
spievajú Bohu anjeli,
aby pastieri Pastiera
a svojho Tvorcu videli.*

*Ježišu, z Panny zrodený
sláva ti, bože, útechy:
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky.
Amen.*

Našli Máriu a Jozefa i Dieťa uložené v jaslích

(omša na úsvite, Lk 2,15-20)

Poponáhľali sa a našli Máriu a Jozefa i dieťa, uložené v jaslích. Keď ich videli, vyrozprávali, čo im bolo povedané o tomto dieťati. A všetci, ktorí to počúvali, divili sa nad tým... Ale Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.

Zaznávani pastieri sú príkladom, že na plnenie Božej vôle nie je potrebné spoločenské postavenie, chýr svätosti ani prenikavá inteligencia či veľké množstvo vedomostí. Čo a prečo je potrebné, to Boh vždy vie lepšie ako my. Základom je ochotná, pružná vôľa. Chytré vstať a poponáhľať sa, aby sme sa mohli presvedčiť, ako sa cez nás prejaví sila Božieho slova. Ďalšie vyčkávanie by už pastierom nevneslo viac svetla, než im ho prinášala žiara nebeských poslov. Aj Mária slová a udalosti v prvom rade zachovávala vo svojej vôli, riadila sa podľa nich, až potom ich zachovávala vo svojom srdci, premýšľala o ich hlbšom význame. Ani cez tohoročné Vianoce sa nič nezmení, ak sa ja nezmením. Vianoce, sviatky narodenia Božieho Syna sa stanú sviatkami narodenia nového človeka vo mne len ak vykročím zo svojej duchovnej ulity a začnem sa o ich radostné poslanstvo deliť s druhými.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

A zas nám nadišli tie radostné sviatky, ktoré nám tak sladia ten náš život krátky. V ďalekej krajine, tam kde rastú palmy, tam kde prorok Dávid skladal svoje žalmy, tam medzi troma čiastkami zeme, narodil sa Kristus Pán, v mestečku Betleheme. A na tieto sviatky sa radujme, z úprimného srdca toto si navzájom vinšujeme: Aby bol Kristus Pán vašim tešiteľom, vašim dobrým radcom a dobrým priateľom.

Od vekov

Kedy sa vlastne naše povolanie začína? U proroka Izaiáša čítame: „Pán ma povolal od lona, od života mojej matky spomínal mi meno“ (Iz 49, 1) v ekumenickom preklade: „Od života matky ma volal mojím menom“. Tento citát vyjadruje skutočnosť, že povolanie je niečo, čo stále trvá. Jeremiášovi Pán dokonca tvrdí, že jeho povolanie začalo ešte pred počatím:

„Skôr než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa skôr než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa...“ (Jer 1,5).

Rovnako v liste Efezanom (Ef 1, 4) stojí, že si nás Boh vyvolil už pred stvorením sveta. Z Božej strany začalo toto volanie oveľa skôr, než si vôbec vieme predstaviť. Až jedného dňa človek osobne prežije skúsenosť, že Boh je a volá ho celkom konkrétne, ako oslovil mládenca Samuela (1 Sam 3). Tomu okamihu, keď to človek akoby „docvakne“, hovoríme obrátenie. V tej chvíli človek povie: „Boh ma volá.“ Ale on ma volá už milióny rokov! Správne by som mal povedať, že som začul Božie volanie, ktoré zmenilo môj život.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v Oktáve Narodenia Pána - (A)

26.XII. pondelok

08:00 Na úmysel

Lektori: Jurčovičová M.

11:00 Za Ľ Františka a Viktóriu Kukumbergových a rodinu Čajkovičových

Lektori: Šustová D.

27.XII. utorok

17:00 Za Ľ Františka a Martu a dcéru Oľgu

28.XII. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

29.XII. štvrtok piaty deň v oktáve Narodenia Pána

17:00 Za Ľ Jozefa Hábelu

30.XII. piatok

18:00 Za Ľ Celestína a Jozefínu Uváčkových a rodičov

31.XII. sobota siedmy deň v oktáve Narodenia Pána

17:00 Za Božie požehnanie pre dobrodincov a blízkych a blízkych spolupracovníkov kostola

Upratovanie kostola: 126-150

1. I. Slávnosť Panny Márie Bohorodičky - (A)

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

Liturgický kalendár

26.XII. pondelok Sv. Štefan, prvý mučeník - Sviatok

27.XII. utorok Sv. Ján, apoštol a evanjelista - Sviatok

28.XII. streda Sv. Neviniatka - mučeníci - Sviatok

29.XII. štvrtok Sv. Tomáš Becket, biskup a mučeník

30.XII. piatok Sv. Rodina Ježiš Mária a Jozef - Sviatok

31.XII. sobota Sv. Silvester I., pápež

4. EŠTE STÁLE NEMÁTE VIERU

(Mk 4,35-41)

V ten deň, keď sa zvečerilo, im povedal: „Prejdime na druhý breh.“ I opustili zástup a vzali ho so sebou tak, ako bol, na lodi. Boli s ním aj iné lode. Tu sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. On bol v zadnej časti lode a spal na poduške. Zobudili ho a povedali mu: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ On vstal, pohrozil vetru a povedal moru: „Mlč, utíš sa!“ Vietor prestal a nastalo veľké ticho. A im povedal: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Zmocnil sa ich veľký strach a jeden druhému hovorili: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“

Uvažujme:

Dôverný vzťah k Pánu Ježišovi si apoštoli utvárali nielen na základe jeho slov a činov, ale aj na základe osobnej skúsenosti, ktorá je presvedčivá.

Na túto skúsenosť sa budú odvolávať: Zvestujeme vám, to, čo sme videli na vlastné oči, čo sme na vlastné uši počuli a čoho sme sa rukami dotýkali (porov. 1 Jn 1, 1). Rovnako však sa táto skúsenosť stane životnou podmienkou pre Kristovho apoštola. Aj príslovie hovorí, že niet nad vlastnú skúsenosť. Apoštoli za búrky na mori pociťujú vlastnú bezmocnosť a Ježišovu silu. Je dobré si uvedomiť, že svoju bezmocnosť prežívajú v prítomnosti Ježiša, ktorý spí. Ani sama Ježišova prítomnosť nám neosoží, ak nám chýba dôverný, osobný vzťah k nemu, ak nám chýba viera. Keď apoštoli Pána prebudia, vyčítajú mu: „Nedbáš o to, že hynieme?“ (Mk 4, 38b) Odpovedá: „Ešte stále nemáte Vieru?“ (Mk 4, 40). Ježiš uvádza apoštolov do vzťahu viery a dôvery k nemu. Robí to tým, že im dáva zakúsiť moc svojho slova. Apoštoli vidia, ako ho na slovo „;“ vietor i more poslúchajú“ (Mk 4, 41), takže sa musia pýtať: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“ (Mk 4, 41)

Apoštoli získavajú prvú i druhú skúsenosť vo veľkom strachu. Strach majú počas búrky i počas jej utíšenia. Ježiš im však hovorí: Prečo sa bojíte? Ešte stále nemáte Vieru? (porov. Mk 4, 40)

Povzbudíme sa:

Svätý Otec Ján Pavol II. pri svojej prvej návšteve Slovenska nám kládol na srdce slová Pána Ježiša, keď zdôrazňoval: Nebojte sa! Nebojte sa prijať Krista do svojho života!

To isté pripomína aj Benedikt XVI.: Nebojte sa uveriť Kristovi. On vás nesklame.

Pýtajme sa:

Čo všetko mi naháňa strach v kňazskom povolání? Čoho sa bojím? Čo spôsobuje vo mne skúsenosť strachu? Čomu ma naučili moje životné skúsenosti? Pomohli mi dospieť k dôvernejšiemu vzťahu s Pánom Ježišom? Umožňujem druhým svojou pastoračnou službou, aby stretnutiami s Ježišom dospeli k osobnej životnej skúsenosti? Zvestujem im to, čo som sám videl, počul a skúsil?

Je moje ohlasovanie Krista podložené osobnou skúsenosťou, osobnou vierou a nasledovaním Pána? Nakolko sa ma dotýka a aký pocit vo mne vyvoláva Ježišova otázka: Ešte stále nemáte vieru? (Mk 4,40)?

Konajme:

Napišem si o svojej osobnej skúsenosti zo života s Kristom. V jeho eucharistickej prítomnosti budem prosiť o milosť viery.

Modlime sa:

Múdry Ježišu, ty vieš, ako vychovávať ľudí k viere a k dôvere v teba. Robíš to často tak, že využívaš našu osobnú skúsenosť. Učíš nás nielen svojim slovom, ale aj udalosťami každého dňa. Aj ja poznám, čo znamená byť bezmocným, bezradným, na pokraji svojich síl. Aj ja viem, ako to je, keď mi chýba viera a dôvera v teba a keď sa mi ponúka iba moje ľudské riešenie. Prosím ťa, posilni moju vieru, daruj mi dôverný vzťah k tebe, aby som spolu so svätým Pavlom vyznával: „Žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa“ (Gal 2, 20b).

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“-meditácie nad Markovým evanjeliom

Skúška dospelosti

Smrť je len k nám obrátená strana celku, ktorého druhá strana sa volá vzkriesenie a večný život.

Romano Guardini

„Pozri, Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.“ Tieto slová napísal ako motto do svojho denníka Johann Michael Sailer, dobrosrdečný duchovný pastier a biskup. V tejto prosbe Lazárových sestier je vyjadrená ich starosť, ale aj dôvera a oddanosť voči tomu, ktorý tu stojí pred nimi a má moc nad chorobou i smrťou. Vyjadrená je skromnosťou, s akou Panna Mária na svadbe v Káne povedala: „Nemajú vína.“ Mária upozorňuje na núdzovú situáciu bez toho, žeby dodala nástojčivú prosbu: Pomôž! A Lazárove sestry takisto poukazujú na núdzovú situáciu, ale nenaliehajú na Pána, aby ich brata uzdravil.

Ježiš pomohol na svadbe v Káne. síce nie hneď, až neskôr: Vodu premenil na víno. Ježiš pomohol aj Marte a Márii, síce nie hneď, potom však z hrobu zavolať k životu prebudeného Lazára.

Ježiš počúva naše prosby a v dojímavom podobenstve o netrpezlivom priateľovi nám sám povedal, že máme nástojčivo prosiť. Ak priateľ nevstal v noci, aby vyhovel susedovej prosbe o chlieb, pretože bol jeho priateľom, tak vstal a dal mu chlieb preto, aby už mal od neho pokoj.

A predsa Ježiš nespĺnil všetky prosby tak, ako to prosiaci očakávali. Mnohí hluchí ostali hluchí, chromí ostali chromí, mnohí chorí nevyzdraveli a takmer všetci mŕtvi ostali mŕtvi. Ježiš neprišiel preto, aby nás vykúpil z utrpenia. Boh nevidel svoju úlohu v tom, aby nám urobil život ľahším.

A tak nikto nemôže dokázať, že na kresťanovom poli sa urodí viac pšenice ako na poli neveriaceho, alebo že v rodinách kresťanov je menej chorých ako v rodinách neveriacich.

Môžeme skôr konštatovať toto: Čím rozhodnejšie niekto odovzdal svoj život do Božej vôle, tým intenzívnejšie je skúšaný. Každý, bez výnimky každý! Životy svätých to dokazujú. Zvlášť otriasajúcim príkladom je život a smrť Jána Krstiteľa, ktorého Kristus nazval „najväčším zo ženy narodeným“.

Život Panny Márie bol bez akejkoľvek poškvry, ale nie bez bolesti. Jej, Sedembolestnej Matke, ľudová zbožnosť zložila k nohám pieseň:

Keď si, Matka, svojho Syna v chráme
do rúk Simeona skladala,
zvestoval ti bolesti len samé,
ktoré si ty potom prestála.

Nie to je rozhodujúce,
aby sme sa mali dobre,
ale aby sme boli dobrí.

Max Rössler

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Vianočná symfónia v Rozprávkovej vtácej záhradke

Už v chlapčenských rokoch som túžil mať prírodu čo najbližšie okolo seba, obzvlášť však operence, a tak som si chcel vybudovať v záhrade krmidlá pre vtáčiky, aby som ich tam prilákal z prírodných zátiší nielen počas zimného obdobia, ale aj po zvyšnú časť roka. Tento detský sen sa mi podarilo splniť až v zrelom veku. Keď vidím v mojej Rozprávkovej vtácej záhradke poletovať niektorý zimný deň stovky vtáčikov a vyzerá to tam ako vo vtáčom „úli“, teším sa tomu ako malý chlapec. V obdobiach, keď v prírode zavládne pravá zimná fujavica, navštevujú záhradu stovky drobných operencov a vtedy to tam veru vyzerá doslova ako v rozprávkovom vtáčom raji. Počas dlhých mrazivých nocí prespávajú sýkorky rady v ponúknutých búdkach. Na jar potom zostane vo „vtáčikáriu“ hniezdiť niekoľko párikov stehlíkov pestrých a zelených, sýkoriek veľkých a belasých i vrabcov domových.

Vianočné džavotanie stoviek čížikov v mojej Rozprávkovej vtácej záhradke možno prirovnať priam k nebeskému chorálu. Môj organizmus vrchovato zamilovaný do operencov len ťažko znáša dlhú predlúhú zimnú „vtáčiu mlkvosť“, keď v zátišliach prírody nepočuť čo i len vtáčie zapípnutie. Jemné vianočné čížičie trilkovanie pôsobí počas dlhej zimnej „vtácej nemoty“ na môj sluch a cez tento zmysel na celý organizmus ako najupokojujúcejší liek. Keď sa podchvíľou stokusový krdlík stehlíkov pestrých a čížikov schytí za hlasitého švitorenia na krídla a rozčerí azúrové nebo, aby si na chvíľočku v oblúkoch zalietal nad Rozprávkovou vtáčou záhradkou, pripadá mi, akoby som sa ocitol v naozajstnom nebeskom raji. Krajšiu odmenu si milovník prírody už nemôže od jej operených podnájomníkov želať.

Vo vtáčom spoločenstve môjho rozprávkového vtáčieho raja panuje počas Vianočného obdobia úžasná Božia symfónia života, ktorá mi doslova vyráža dych.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Medzi sviatkami

Hľadanie strateného času - tak pomenoval Marcel Proust svoj veľký román. Tento knižný titul by mohol byť mottom pre obdobie medzi rokmi; mohol by zachytiť pocity a nálady v tom zvláštnom medzičase premeny roka. Lebo vtedy okrem spomienok a hodnotenia hľadáme čas, ktorý nám doslova pretiekol cez prsty. Čo

prešlo, odchádza do diaľky, stáva sa čím ďalej, tým menej hmatateľným, bledne. Prežitý život v radosť aj v bolesti, v šťastí aj v smútku, v úspechoch, ale aj v ťažkostiach, sa v spomienkach ukladá ako vrstva za vrstvou. A všetko sa prikryje čerstvými spomienkami, v ktorých sa skrýva ešte veľa živého. Živé skúsenosti času - čas dovolenky - pracovný čas - čas skúšok - čas choroby - šťastné chvíle - to všetko sa usadzuje ako časový sediment, ako odložený čas, ako jeden dátum.

Hľadanie strateného času. Nemalo by sa s tým prestať? - pýta sa náboženský spisovateľ Klaus Baunach. A sám si odpovedá: „Hľadanie strateného času sa nesmie prerušiť, lebo každá spomienka na vykonanú vinu, zažitú bolesť, odpúšťajúce slová či prežité šťastie chráni človeka pred bezmocnosťou, ktorá by ho mohla priviesť k tomu, aby podľahol arogancii moci.“

Pri hľadaní strateného času sa stretávame aj so slovami žalmu: „Môj čas stojí v tvojich rukách.“ A prichádzame k tomu, u ktorého je „ukrytý“ čas každého človeka a všetky jeho skúsenosti. A tak sa dostaneme k prameňu všetkého času, k Bohu. A preto človek môže bez obáv a s vedomím, že je nad ním dobrotivá Božia ruka, urobiť ďalšie kroky v novom čase.

Čas nebeží v kruhu. ani sa neopakuje. Uberá sa dopredu, je neopakovateľný; vytvára vždy niečo nové. Je v ňom niečo, čo beží k cieľu, čo sa v čase nikdy nedosiahne, o čo sa stále snažíme a predsa nám zakaždým uniká. Čas smeruje k večnej budúcnosti. To je to najväčšie mystérium času. Je to mystérium, o ktorom hovorili proroci, Kristus aj apoštoli. To je to večné riešenie hádanky času. Čas nie je nezmyselný. Má skrytý zmysel - spasenie. Má skrytý cieľ - kráľovstvo Božie. Vytvára skrytú skutočnosť - nové stvorenie. Je to nekonečný význam každého okamihu času, aby sme sa v ňom rozhodli, lebo sa v ňom rozhodne o našej večnej budúcnosti.

Keď sa nachádzame na prelome rokov, v období určitého tajomstva, je iste vhodné obrátiť sa na *Pána času* modlitbou. Aj keď sa tým nezbavujeme zodpovednosti, čo sme mali a máme ako ľudia urobiť. Mohli by to byť aj hlboké slová zo starošpanielskej liturgie 7. storočia, kde sa hovorí:

„Večný je Boh a predsa súčasne určil okruh rokov a ich návrat, čím sa svet mení a obnovuje. Rok rozdelil rovnomerne a v premene časov a necháva slnko ako svetové hodiny usporiadať beh roka vo svojej rozmanitosti. Jemu, živému Pánovi, dávame a zasvätime dnes koniec starého roka a začiatok nového; v jeho sile sme prešli cez tie roky, v ňom začíname nový rok.

Abyste si vyprosili pre tento rok ochranu a požehnanie, prinášame tebe, Bohu a Otcovi, našu modlitbu. Ty si narodením svojho Syna posvätil aj beh našich čias; tak daruj nám rok milosti a daj, aby sme prežili všetky dni v tvojej službe. Naplň našu krajinu plodmi. Chráň dušu a telo od hriechu a choroby. Odožeň pohoršenia, buď víťazom nad zlým, rozkáž hladu a oddiaľ od našej krajiny biedu a všeobecnú škodu. O to ťa prosíme v mene Ježiša Krista, nášho Pána. Amen.“

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku